

Gang det kommer frem. Jeg skal ikke komme ind paa en Kritik eller Dmtale i det Enkelte af den høitærede Ministers Foredrag og heller ikke paa, at han sagde noget Saadant, som at Ciere og Leiere nu kunde frit bestemme, hvad de ville indføre i Kontrakten. Det kunne de ikke, thi de ere ved Forordningen af 27de Mai 1848 indskrænkede paa flere Omraader. Jeg skal heller ikke nærmere gaa ind paa, at den meget ærede Minister talte om, at Underster, som havde Høvejord eller mindre Jordstykker, ogsaa burde have samme Ret, som der her foreslaas for Husmændene. Ja, det gaar Forslagsstillerne saa gjerne med til; Forordningen af 27de Mai 1848 og Loven af 4de Juli 1850 omhandle jo begge baade Husmænd og Underster, og dersom den ærede Minister vil gaa med til ogsaa at give en saadan Bestemmelse for Underster, vilde det være Forslagsstillerne overordentlig hjært. Naar den ærede Minister betonede den Forskjel, som der er paa Husmænd og Gaardmænd, i det Mindste saaledes, som Loven praktisk er forstaaet, at Huse ikke ere Fæstebang undergivne, men derimod Gaardene, da forstod jeg ikke, hvorledes han deraf vilde drage nogen Konsekvens i Henseende til, at det ikke skulde være ligesaa ønskeligt, at Huslodderne blive dyrkede paa samme fortrinlige Maade som Gaardene, og at der bliver givet Husmændene den samme Leilighed til at anvende de fornødne Driftsomkostninger paa deres Lodder. Tværtimod maa den ærede Minister, synes jeg, indrømme, at det One er ligesaa ønskeligt som det Andet, og jeg ser altsaa ikke, hvad han vilde faae ud af den Forskjel, han fremhævede. Den ærede Minister udtalte just ikke sin Sympathi for Lovforslaget, men han udtalte — dermed begyndte han sit Foredrag — at han ansaa Emnet om en Forbedring af Husmændenes Raar for ganske sikkert at være et Emne, der i høi Grad fortjente at bestjæftige Lovgivningen, men hvorledes dette nu skulde ske paa anden Maade end paa den, som det foreliggende Forslag tilsigter, hørte man ikke den høitærede Minister udtale sig om. Forskjellige ærede Talere have sagt, at Forslaget egentlig burde være gaaet videre, at man herude have forlangt Mere, og at Husmændsspørgsmaalet langt fra vilde blive løst, dersom dette Forslag blev til Lov, saaledes som det foreligger. Dette Sidste erkender Ingen mere end Forslagsstillerne, men vi have troet, at den rigtige Wei at gaa, var, at forsøge at gaa fremad med smaa Skridt, og det høie Thing har jo havt Leilighed

til at overbevise sig om, hvor vanskeligt det hidtil har været, og hvor vanskeligt det ligeoverfor den Modstand, der i Dag er viist fra Ministerbænken, synes at være, ickun at kunne komme endog dette lille Skridt fremad. Skulde det høie Thing være af den Mening, at Lovforslaget allerede nu bør modtage en saadan Uvidelse, som jeg har sigtet til, vilde det være Noget, som Forslagsstillerne kun vilde kunne opfatte som en Godkendelse af den Tanke, som de her have forsløgt til en Begyndelse at skaffe Fremgang.

Da ingen Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Leth: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag af Leth.

Den sidste Sag paa Dagsordinen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forholdsregler i Tilfælde af Paaseiling.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2157—58).

Sagen fattedes under Forhandling.

Forslagsstilleren (Hviid): Det vil sikkert erkendes, at Rigsdagen sjælden beværes med Krav fra Sømændens Side. Naar man ogsaa i dette Thing vil tænke lidt over, hvilke Sager der gennemgaaende behandles i Rigsdagen, er det egentlig ikke meget ofte at høre Sømænden stille Krav til Lovgivningen. Jeg tillader mig at minde herom i det Haab, at dette Thing ogsaa særlig af den Grund vil møde Lovforslaget med Velwillie. Det vil antagelig være Enhver i Erindring, hvor ofte man hører om forfærdelige Ulykker paa Søen ved Paaseiling. Selvfølgelig tilsigter dette Lovforslag ikke at forebygge, at Sligt sker, det formaar man jo ikke, men kunde det bidrage noget til at hæmme en stor Del af de Ulykker, som ere en Følge af Stibes Sammenstød, er Hensigten dermed naaet. Det